

Царкинята казала :

— Има ли въ нашия градъ едно малко човѣче съ голѣма гърбица и въ скжсани дрехи?

— Има, отговорила бавачката. Защо ти е!

— Той ме оскърби, отговорила царкинята. Той ме срѣщна въ градината и не ми се поклони. Азъ го попитахъ, защо не ми се покланя, а той ми отговори: „Ти не си заслужила това“. — Нима не съмъ заслужила поклонъ?

— Не, царкиня „Червено цвѣтенце“ ти заслужавашъ поклонъ. Хората се покланятъ на красотата, а ти си най-красива отъ всички въ свѣта.

— Е, тогава защо гърбавиятъ човѣкъ не искаше да ми се поклони? . . . Той е лошъ! . . .

— Не говори така, казала бавачката: — той е съ добро сърдце и не ти се е поклонилъ затова, защото не те е видѣлъ въ червената копринена прѣмѣна. Прѣмѣни се и ще станешъ толкова хубава, че и той ще ти се поклони.

Царкиня „Червено цвѣтенце“ облѣкла червената дрешка, спуснала си косата и си турила златната огърлица. Отишла при огледалото и радостно се усмихнала на себе си. Послѣ излѣзла съ бавачката изъ града. Тя искала непрѣменно да срѣщне гърбавия човѣкъ и си мислѣла, че сега той ще ѝ се поклони.

— Ахъ, какво хубаво момиченце! — казвали всички минувачи.

Тѣ отишли при една черква, спрѣли се тамъ и почнали да гледатъ какъ народътъ излизалъ изъ нея. Имало много народъ и всички шепнѣли:

— Вижте, вижте, вѣнка е царкинята „Червено цвѣтенце“. Богатитѣ мъже и жени, като минавали край нея, покланяли ѝ се.

Царкинята била тжжна и търсѣла съ очи гърбавия човѣкъ. Тя го видѣла между просяцитѣ до черковнитѣ врата. Той имъ говорѣлъ нѣщо си и съ скжсанитѣ си дрехи приличалъ на просякъ.

— Лельо, лельо. Той е тука! — извикала царкинята и отишла при него.